

Briefpost

Chantal Claassen

Briefpost

Beachclub Esperanza 2

Z&K

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020539349
ISBN e-book 9789020539370
ISBN audio 9789020539387
NUR 340

© 2022 Uitgeverij Zomer & Keuning
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Bij Barbara
Auteursfoto: Larissa Rand

www.zomerenkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

1

‘Zeus op vijftien. Niet meteen kijken, Kaat.’

Ik buig over de bar terwijl mijn ogen de Beachclub afspeuren. ‘Die daar met dat halflange haar, bedoel je?’

‘Ja, Zeus aan tafel vijftien.’ Het cocktailrietje tussen Sunees vingers wijst in de richting van een minstens een meter negentig lange gast die zijn zwarte motorjack over de stoel hangt en dan gaat zitten. ‘Kijk, hij is helemaal in het zwart gekleed. Hij is vast Grieks-orthodox en in de rouw.’

Ik schiet in de lach. ‘Jij leest echt te veel pulp, Sun.’

‘Nee, mijn voelsprietten voor iemands mentale toestand zijn buitengewoon ontwikkeld.’

Sunees opgewektheid overstemt de exotisch Spaanse sound waardoor je je in Beachclub Esperanza iedere avond in een trendy cocktailbar op Ibiza waant.

‘Hoe dan ook ziet Zeus eruit of hij gezelschap kan gebruiken.’ Te zien aan de suggestieve manier waarop haar flinterdunne wenkbrauwen wiebelen heeft ze wel een idee hoe ze dit gaat aanpakken. Ze balanceert een dienblad op haar vingertoppen en stapt koket achter de bar vandaan.

Glimlachend kijk ik haar na wanneer ze, zich bewust van goedkeurende mannelijke blikken, richting tafel vijftien loopt. Het staat vanavond 2-0 voor Sunees; hoogste tijd voor revanche. Ik stop het bestelapparaatje in mijn schort, trek een sprintje en tik Sunees op haar schouder. ‘Sorry, Benjamin vraagt of je NU kunt komen.’ Ik knik naar de bar waar onze baas onze kant op kijkt – perfecte timing – en ik steek mijn hand naar hem op.

Nog perfecter: hij wuift terug.

‘Ga maar snel, ik neem de bestelling van deze meneer wel op.’ Ik grinnik om Sunees onthutste blik.

‘Leuk hoor, Zeus van me wegkopen,’ gromt ze bij mijn oor, waarna ze zich met een zwierige zwaai omdraait en wegloopt. Haar gitzwarte staart zwiept kittig tegen haar schouderbladen.

Gelukt! Dit keer ben ik haar te slim af.

‘Goedenavond, wat mag het zijn?’ Als er geen respons komt, kuch ik luidruchtig om de aandacht te trekken van deze man die diep in gedachten verzonken lijkt. ‘Goedenavond, wat mag het zijn?’ herhaal ik.

‘Een biertje, graag.’ Zonder oogcontact te maken bukt hij, ‘Zeus’, naar de Eastpak-rugzak tussen zijn benen. Hij komt weer overeind, zijn donkerblonde haar in slordige plukken over zijn voorhoofd en zijn ogen half bedekt. Hij tovert een laptop tevoorschijn uit een beschermhoes en blikt twee zware wenkbrauwen opzij.

Ik houd mijn hoofd een beetje schuin en glimlach. Het licht van een flakkerend kaarsje op tafel werpt een schaduw over zijn stoppelige kaak en geeft hem iets duisters. Een Griekse god, volgens Sunee. Nee, ik zie het niet. Wel een tamelijk aantrekkelijke man met aparte ogen die alsmaar vreemder gaan kijken. Naar mij. Zijn hoog opgetrokken wenkbrauwen smelten samen met een frons op zijn voorhoofd.

O jee, wat sta ik hier nog te doen?

Mijn geest wil in beweging komen, maar mijn lichaam reageert niet.

‘Dat was het wel,’ zegt hij kortaf, waarbij hij me twee tellen aankijkt of ik een dampende drol ben. Dan draait hij zijn gezicht weg en klapt zijn laptop open.

‘Sorry hoor, ben al weg,’ mompel ik in mezelf en dan hardop, een beetje zangerig: ‘Komt eraan.’ Ik slalom me een weg tussen dansende en kletsende Esperanza-gasten, pak achter de bar een bierglas en sla de tap open.

Twee vlammeende, Aziatische ogen branden zich in de mijne met een mix van achterdocht en verontwaardiging. ‘Precies wat ik al dacht: Benjamin had me niet nodig.’

‘Ach, je hebt niks gemist.’ Ik sla de tap dicht en strijk het bier af. Met mijn heup duw ik Sunee opzij. ‘Hup, aan de kant. Straks heb ik nog een aanklacht voor slechte bediening aan mijn broek hangen. Die “Zeus” van jou heeft er het humeur voor.’

‘Tja Kaat, dit is je straf.’

Met geheven kin stap ik langs mijn grijnzende collega achter de bar vandaan.

‘Alsjeblieft.’ Als ik het biertje op tafel zet, probeer ik een glimp op te vangen van de letters op het scherm van Zeus’ laptop en wend direct mijn gezicht af als ik besef dat ik een grens overschrijd.

‘Dank je,’ zegt hij met een zuinig knikje, en als ik merk dat het contact beperkt blijft tot die twee woorden, loop ik naar een tafel verderop waar een vrouw mij wenkt. Na een kort babbeltje over de steeds hetere Nederlandse zomers, neem ik haar bestelling en die van haar tafelenoten op. Vlak achter me beukt een ringtone letterlijk en figuurlijk *oehoe oehoerend hard* door de strandtent. Ik werp een terloopse blik over mijn schouder. In de ene hand houdt Zeus een mobieltje vast en de vingers van zijn andere hand drukken tegen zijn voorhoofd. Ik zeg tegen de vrouw dat haar bestelling eraan komt en ruim eerst tafel veertien af, treuzelend, mijn oren gespitst. Jammer genoeg overheerst een Spaanse gitaarsolo, waardoor ik nauwelijks iets versta, maar als Zeus zijn stem verheft hoor ik dat hij een diepe stem heeft. Een mooie stem, maar wel bedrukt. Hij steekt de telefoon in zijn rugzak en staart dan naar buiten waar het vuur in de sfeerhaarden oranje schaduwen werpt over het terras. Als hij zijn ogen dekt met de zoom van zijn shirt komt een fraai gespierde buik bloot te liggen. Wat is er aan de hand met deze man? Wie had hij aan de lijn? Ik verstar als ik hem plots ‘juffrouw’ hoor roepen. Crap, hij heeft vast en zeker gemerkt dat ik hem stond te bespieden. Ik loop naar zijn tafel. Met trillende mondhoek, een irritante tic die opspeelt zodra ik nerveus word, knik ik hem toe.

‘Mag ik nog een biertje van je? O, doe er maar een shotje tequila bij.’

Mijn mond gaat open en meteen weer dicht. Ik knik. Een biertje. Een shotje. Natuurlijk. What else?

‘Volgens mij ligt hij te pitten.’ Ik wijs naar Zeus, zijn hoofd rust op zijn onderarm op tafel, naast een praktisch leeg bierglas. ‘Best zielig dat we hem moeten wekken.’

‘Daar weet ik wel raad mee.’ Handenwrijvend draait Sunee zich om en op het moment dat ze de bezem vastpakt, trek ik aan de mouw van haar blouse.

‘Niks daarvan, je gaat die arme man niet naar buiten vegen. Ik los dit wel op een nette manier op.’ Aangekomen bij tafel vijftien schraap ik overdreven luid mijn keel. ‘Meneer, het is elf uur. We gaan sluiten.’

Elke reactie blijft uit.

Als ik me een stukje over hem heen buig, prikt mijn neus van de geur van mannenzweet vermengd met alcohol en een bijna vervlogen parfum. ‘Meneer?’

‘Afs,’ is de enige reactie uit de zwaar ademende man.

Ik trek mijn wenkbrauwen hoog op naar Sunee achter de bar die de bezem omhooghoudt en me vragend aankijkt.

Stellig schud ik mijn hoofd. ‘Meneer, het spijt me, maar we gaan nu echt sluiten.’ Mijn tik op zijn schouder lijkt een enigszins ontwakend effect te hebben.

Hij heft zijn hoofd een stukje op en de meest lodderige ogen die ik in lange tijd zag proberen me aan te kijken. ‘Betjaaluh...’

‘Ja, je moet nog betalen.’ Ik noem het bedrag en als het hem na meerdere keren mis graaien lukt een briefje van honderd euro (liever pinnen, maar daartoe acht ik hem niet in staat) uit zijn portemonnee te trekken, loop ik er met grote passen mee naar de bar voor een handvol munten en wat briefgeld. ‘Alsjeblieft, je wisselgeld.’

Hij werpt een vieze blik op mijn hand en maakt een vaag wegwerpgebaar. ‘La ma sjhittuh.’

‘Niks daarvan.’ Ik duw de bankbiljetten en muntjes in zijn hand die hij meteen in de lucht gooit. Vol verbijstering staar ik naar de briefjes en muntjes die hij in het rond strooit.

‘Voor de kippen, lekker eten,’ bazelt hij, waarna hij begint te kakelen als een kip.

Ik hoor Sunee grinniken terwijl ze me helpt het geld van de grond te rapen.

Hij staat op van zijn stoel, maar is zo ver heen dat zijn benen hem maar

moelijk kunnen dragen. ‘O, effe sjitten.’

In een reflex steek ik mijn handen uit en toch kan ik niet voorkomen dat hij de zitting mist en met een plof op zijn billen op de grond belandt.

Ik sla mijn hand voor mijn mond. ‘Heb je je pijn gedaan?’

‘Neujj,’ leutert hij in een poging zichzelf op te hijsen.

‘Zatte hengel,’ mompelt Sunee, het geld in de binnenzak van zijn motorjack proppend.

Als een getraind duo helpen we de naar schatting honderd kilo overeind en we ondersteunen hem bij het aantrekken van zijn jack. Hij leunt zwaar op ons als we hem naar de uitgang loodsen.

‘Zal ik een taxi voor je regelen?’ vraag ik bezorgd. ‘Of kan ik iemand bellen?’

‘Ne-hee, hoeft nie...’

Met gefronste wenkbrauwen kijk ik hem na als hij half struikelend en strompelend het terras van Esperanza verlaat. Zodra er geen stipje meer van hem te zien is, draai ik de deur op slot, kijk ik nog een laatste keer door het raam naar buiten, waarna ik de jaloezieën naar beneden trek.

‘Oei, die was de weg behoorlijk kwijt zeg,’ hoor ik Sunee zeggen.

Ik knik en help haar de laatste tafels af te ruimen. Op het tafeltje waar Zeus in zijn eentje de hele avond heeft zitten computeren en zuipen staat nog het bijna lege bierglas. Ik loop ernaartoe en wanneer ik het glas pak, trekt iets glimmends op de grond mijn aandacht. Fronsend raap ik het op. Een USB-stick? Wie gebruikt die dingen nog tegenwoordig?

Ik bedenk me geen moment.

‘Sun, ik ben zo terug.’ Zo snel als mijn vermoeide voeten het toelaten spurt ik naar de uitgang, draai ik de deur van het slot en ren ik over de boulevard. Na een poosje blijf ik hijgend stilstaan. Met mijn handen in mijn zij knijp ik mijn ogen samen tegen de verblindende lichtjes die weerspiegelen in de zee. Ik kijk om me heen; op het geluid van het omslaan van golven na is het stil, de boulevard is verlaten.

Vlak voordat ik Esperanza weer binnenstap, stop ik de USB-stick in mijn broekzak.

2

Moe en bezweet steek ik iets voor halfeen 's nachts de sleutel in het slot van mijn piepkleine tweekamerappartement. Ik schop mijn schoenen uit op de deurmat, blij dat mijn voeten na een lange werkdag gevangenschap eindelijk weer kunnen ademen. Ondanks het tijdstip snak ik naar een verkoelende douche om de geur van cocktails en nacho's uit mijn haren en poriën te wassen. Zodra ik in de slaapkamer mijn werkkloffie uittrek, valt de USB-stick uit mijn broekzak. Welnee, ik ben er he-le-maal niet nieuwsgierig naar. Ik leg hem op het nachtkastje en pluk mijn badjas – de gedrukte hartjes in de stof zijn zowat volledig weggevaagd – van de vloerbedekking. In de badkamer hang ik hem op aan een wiebelend haakje aan de muur, waarna ik de kraan opendraai. Ik stap onder de lauwe straal. Het water laat het resultaat van een drukke avonddienst in het afvoerputje verdwijnen. Na een paar minuten draai ik de kraan dicht. Ik droog me af, knoop een handdoek om mijn hoofd en reik naar mijn badjas als ik onder de douche uitstap. Het haakje komt los van de muur. Mijn badjas belandt in een plas op de vloer. *Crap. Waar komt al dat water nou ineens vandaan?* Mijn blik verplaatst van het plafond, via de kieren in de wanden naar de tegelvloer. Ik slaak een zucht en hang de doorweekte badjas over de douchekraan om uit te lekken. Morgen bel ik eerst de huisbaas – ditmaal echt –, voordat niet alleen de badkamer, maar het hele appartement blank komt te staan.

Terug in mijn slaapkamer schiet ik in mijn nachthemd, rol ik in bed en knip ik het schemerlampje uit, waarbij ik een glimp opvang van de blinkende USB-stick.

'Ik heb er geen moeite mee dat jij daar ligt,' zeg ik schor van vermoeidheid. 'Ik wil slapen.'

Linkerzijde geen succes, rechterzijde al niet veel beter. Van mijn rug op mijn buik en weer terug. Dit gaat niks worden zo. Voor de zoveelste keer gluur ik tussen mijn wimpers door naar de rode cijfers op de wekker – 02.24 uur. Met een gefrustreerde vloek duw ik mijn hoofd onder het kussen.

Zorgt die stick op het nachtkastje soms voor een straling waardoor mijn geest weigert in slaap te vallen of is er meer aan de hand?

Ik rol op mijn zij en geef een boze ruk aan het schemerlampje op het nachtkastje. Een zacht licht verspreidt zich over de kleding op de grijze vloerbedekking. Wrijvend in mijn ogen stap ik uit bed, pak de USB-stick en ga achter mijn bureau zitten waar ik mijn laptop aanzet. Ondanks dat het volstrekt tegen mijn gevoel indruist om inbreuk te maken op iemands privacy, steek ik op het moment dat het scherm oplicht de stick in de USB-poort. Ik bijt op mijn lip. Wil ik wel weten wat erop staat? Het laatste waar ik zin in heb is problemen. Aan de andere kant moet ik natuurlijk wel zeker weten dat de stick van Zeus is. Stel dat hij hem komt ophalen. Of iemand anders die niet de eigenaar is? En wat als er een virus op staat die de hele harde schijf van mijn laptop aan gruzelementen gooit? Dan ben ik nog verder van huis. Ik roep het doemdenkertje in mijn hoofd een halt toe terwijl ik de muis over het scherm beweeg.

Drie. Twee. Eén.

Dubbelklik.

Zo. Eens kijken.

Dit kan geen kwaad, toch?

Ik scan een lijst bestandsnamen. Triumph.01, Triumph.02, Triumph.03. Enzovoorts. Sommige bestanden zijn tekstdocumenten en er staan ook JPG-bestanden tussen. De eerste afbeelding toont een blinkende motor, zo te zien net grondig gepoetst. Cool, een echte Britse Triumph! Ik fluit zachtjes tussen mijn tanden. Na vijf afbeeldingen die zo'n beetje alle kanten van de motor laten zien, is het raak. Een lange, donkerblonde man met zijn hand op het zadel. Helm onder zijn andere arm. Trotse blik. Hij lacht zijn gebit bloot, ik fixeer me op het spleetje tussen zijn voortanden. Zijn aparte ogen spatten van het scherm. Ja, dit is Zeus. Hij straalt meer levenslust uit, maar het is hem wel. Voor de zekerheid open ik er nog eentje. Jawel

hoor, weer datzelfde olijke gezicht. Op het moment dat ik besluit dat het welletjes is, blijven mijn ogen hangen op een document met de titel 'Het spijt me'. Ik rimpel mijn voorhoofd. Wat spijt hem? Gedreven door nieuwsgierigheid die sterker is dan mijn integriteit, klik ik het document open. Mijn ogen scannen de woorden.

*Mijn lieve, lieve schat,
Wat spijt het mij
Ik ben ook zo'n ei
Het ligt allemaal aan mij.
Jij bent perfect, ik ben een sul
Jij krijgt een tien, ik krijg een nul
Ik had er altijd voor je moeten zijn
Dan pas is de liefde fijn
Vergeef me alsjeblieft, mijn hartendief
Ik vind je zo lief
Liefs, je Oliver x*

Ik sla een hand voor mijn mond en lees de zinnen nog een keer. Een ei? Hartendief... ik vind je zo lief. Al slaat het gedicht kant noch wal; schattig is het wel dat hij in elk geval probeert zijn gevoelens op papier te zetten. Hoeveel mannen doen dat nu helemaal? Ruben had zoiets never nooit gedaan. 'Een man die schrijft is een mietje.' In gedachten kan ik het hem gewoon horen zeggen.

Mijn ogen pinnen zich vast op de datum waarop dit bestand is opgeslagen. Gisteravond 22.26. Heeft deze man, Oliver, soms problemen met het op papier zetten van wat hij bedoelt, net als mijn zus Daniëlle? Of is deze goedbedoelde brief een logisch gevolg van alle drankjes die hij gisteravond wegtankte? In elk geval heb ik nu een vermoeden waarom hij zo van het padje was. Relatieproblemen. Gebroken hart. Slik. Akelig herkenbaar.

Ik check de tijd op mijn mobieltje. Bijna halfvier. Nog een keer slik. Wil ik straks niet als een wandelende zombie op mijn werk verschijnen, dan moet ik nu onmiddellijk op één oor.

Een heleboel minuten later lig ik in bed, starend naar het plafond. Hoe goed ik mijn best ook doe; ik krijg de ontredderde blik van Zeus, ofwel Oliver zoals hij dus schijnt te heten, niet uit mijn hoofd. Ik herken die gezichtsuitdrukking.

‘Pijn slijt,’ zeg ik op fluisterton tegen Oliver, alsof hij mij kan horen. Een mistroostig verlangen naar de periode voordat ik de grootste vergissing van mijn leven maakte, nog zorgeloos en gelukkig was met Ruben, overspoelt me. ‘Nee, eigenlijk wordt het alleen maar erger.’

3

‘Goedemiddag baas, sorry dat ik wat aan de late kant ben.’

Ik stap achter de bar, knoop mijn schort om en zet een kopje onder de koffiemachine. Tegen mijn principes in al de derde kop vandaag, maar soms is zondigen het enige alternatief.

Soepeltjes veert Benjamin overeind uit zijn geknielde houding voor de koeling. Hij herschikt zijn blonde staartje en wrijft zijn handen af aan de korte cargobroek die zijn appetijtelijke benen blootlegt. Zijn big smile vertelt me dat hij vandaag weer een stuiterende brok energie is.

‘*Hola*, Kaat, ben jij het echt? Ik herken je bleke koppie haast niet.’ Hij zet een paar stappen in mijn richting en plukt wat tandpasta uit mijn haren. ‘Haren wassen doe je met shampoo.’

‘Bijdehand,’ mompel ik, en ik doe geen moeite om een geeuw te onderdrukken. Door de terloopse blik in de spiegel vlak voordat ik twintig minuten geleden thuis de deur achter me dichttrok, was me al opgevallen dat de vergelijking met een uitgewrongen dweil vandaag prima opgaat voor mijn gezicht. Maar hij hoeft het er natuurlijk niet extra in te wrijven. Vlak voor Benjamin ga ik op mijn tenen staan en hef mijn wijsvinger die nog net zijn neus niet raakt waarschuwend op. ‘Mag ik je eraan herinneren dat het jouw schuld is dat mijn gezicht wit licht geeft? Alweer negen overuren deze week.’

‘Wanneer komt Jesse terug?’ Sunee, fris en monter vergeleken met mijn ‘recht-uit-bed-look’, valt me bij. ‘Hij behandelt ons als mensen, in plaats van slaven.’

Ik knik instemmend als ik het gevulde koffiekopje onder de machine vandaan pluk en iets te gretig een slok espresso neem. Au, weer een blaar op mijn lip!

Benjamin verblindt Sunee en mijzelf met de verzachtende beachboy glimlach, waarmee hij al vele dames in Esperanza op de knieën kreeg. ‘Sorry *chicas*, jullie zullen in elk geval tot volgende week nog onder mijn strakke regime moeten werken. En of het daarna beter wordt is nog maar de vraag.’ Hij stopt met praten om een krabbel te zetten op een pakbon, wisselt wat beleefdheden uit met de sterkedrankman en wendt zich weer tot Sunee en mij: ‘Het zal mij niet verbazen als Jesses empathische antenne is afgebroken. Kleine Rick schijnt met een beetje geluk drie uur per nacht te slapen.’

‘Arme Jesse en Chloë. Weer een reden dat ik nooit kinderen wil,’ zegt Sunee.

‘Jij ziet baby’s alleen maar als lastige wezens die niks anders kunnen dan poepen, eten, slapen en huilen.’ Mijn woorden, doorspekt met chagrijn, wil ik direct terugnemen. Niet nodig, zie ik, aangezien Sunee er al lustig op los babbelt met Benjamin. Ik probeer me te concentreren op wat ze zeggen, maar kan niet voorkomen dat mijn gedachten afdwalen naar vannacht. Het gedicht van die Oliver, hoe kinderlijk geschreven ook, heeft me ergens geraakt. Steeds opnieuw vraag ik me af wat er is gebeurd tussen hem en dat meisje. Liv. Zal hij nog langskomen om de USB-stick op te halen of was hij zo dronken dat hij zich niets herinnert van gisteravond? Stel dat hij komt, biecht ik dan mijn gesnuffel tussen zijn documenten op? Beter van niet. Dadelijk sturen Jesse en Benjamin me nog de laan uit en daarvoor is mijn uit de hand gelopen ‘in between job’ bij Beachclub Esperanza me te dierbaar. Uit de hand gelopen, want het was niet de bedoeling dat ik na twee jaar nog fulltime in de bediening zou staan. Van mijn voornemen om terug te keren naar Engeland om ‘iets’ te doen met mijn Engelse studies, waarvan ik de laatste alweer twee jaar geleden afrondde, is tot op heden niks terechtgekomen.

‘Ook goeiesmiddags samen.’

Een schorre studentenstem haalt me terug in het hier en nu. Als ik me omdraai zie ik vier kerels, ik schat hen begin twintig, een paar jaar jonger dan ik ben, neerstrijken aan een tafel. De rossige knul, een Ed Sheeran lookalike, werpt een wellustige blik op Sunee. Het puntje van zijn tong

glijpt tussen zijn brede lippen door en hij geeft zijn buurman een por.

Doorgewinterde femme fatale als ze is, geeft Sunee geen sjoege op hun aandachttrekkerij. Als de heren in de gaten krijgen dat ze de waxinehouders, plantjes en menukaarten op de tafels veel interessanter vindt, proberen ze met een halfslachtig knippen van hun vingers mijn aandacht te trekken.

Ik sjok naar hun tafel. ‘Dag heren, wat mag het zijn?’ Met het bestelapparaat in de aanslag, schenk ik hun een vermoeide glimlach.

Nul reactie.

Ze rekken hun nekken opnieuw voor een glimp van Sunee, nog steeds vooral druk bezig hen te negeren. Ik begrijp wel dat ze mij dit tafeltje ‘gunt’. Ze had nog een appeltje met mij te schillen toen ik Oliver gisteravond voor haar neus wegkaapte.

Als zelfs kuchen geen reactie oplevert, bekijk ik mijn basic outfit. Ik bedenk dat ik een kort rokje had kunnen aantrekken in plaats van deze te wijde jeans, en dan nog zou hun aandacht voor mijn sexy collega zijn. Zo gaat dat altijd. Terwijl ik het testosterongebeuren voor mijn neus laat voor wat het is, krijg ik een flashback. Hogeschool Rotterdam. In het eerste collegejaar werd ik dikke vrienden met Sam. Of ja, hij was bevriend met mij en ik was verliefd op hem. Heimelijk. Hij was zelfverzekerd, aantrekkelijk, en bovendien deelden we eenzelfde gevoel voor humor én dezelfde passie: hardlopen. We maakten er een gewoonte van om iedere dinsdag- en donderdagmiddag samen te studeren en daarna naar het park te gaan voor een rondje hardlopen. Met klotsende oksels in een joggingpak en een zweetband om mijn korte haren uit mijn gezicht te houden, is het logisch dat Sam mij niet visualiseerde tussen de lakens. Overigens ook niet in de normale kleding die ik droeg op andere momenten dat ik bij hem was. Dat ik zijn vriendschappelijke blikken voelde tot in mijn tenen en dat zijn aanwezigheid stevast zorgde voor hartritmestoornissen, duwde ik diep weg. Altijd zorgde ik ervoor dat ik ‘niet echt’ op hem viel, omdat mannen zoals hij nu eenmaal vallen voor mooie, populaire meiden. Vrouwen zoals mijn zus Daniëlle, haar jeugdvriendin Livia. Of Sunee. Niet op een vrouw met korte, steile lokken zoals ik, die ondanks

haar krappe maat zesendertig wijde broeken en langgerekte shirts draagt om haar ontbrekende vrouwelijke vormen te maskeren.

De schorre mannenstem spat mijn flashback uit elkaar.

‘Zeg, kun je in deze tent toevallig ook iets bestellen?’

Als ik omlaag kijk zie ik vier kwasterige gezichten naar me opkijken. Een van hen doet me denken aan Ruben. Ik verstop mijn gebalde vuist achter mijn rug en schakel over naar standje klantvriendelijkheid. ‘Jazeker, fijn dat ik jullie aandacht heb. Wat mag het zijn voor jullie?’

‘Twee koffie verkeerd en twee latte macchiato,’ zegt Ed Sheeran.

Van zijn rollende r kruipt een rilling over mijn rug, maar mijn glimlach blijft puntgaaf. ‘Komt eraan.’ Wanneer ik wil weglopen roept een van hen me na. Ik draai me om en kijk naar de meest puisterige van het stel.

Hij trekt het kraagje van zijn polo recht. ‘Doe er voor mij maar een doos tissues bij.’

Ik frons mijn wenkbrauwen. ‘Tissues?’

‘Het is hier blijkbaar zelfbediening.’ Hij maakt een obscene beweging met zijn kruis.

Ik vertrek geen spier en laat mijn blik vooral niet afdwalen naar zijn kruis, waar het feest nu plaatsvindt. Was ‘uitdrukingsloos kijken’ een Olympische sport, dan was de gouden plak zeker binnen mijn bereik.

Terwijl de drie vrienden net niet aan de beademing hoeven van het lachen, zet ik alles op alles om in mijn rol van ijskonijn te blijven. Ik weet immers dondersgoed dat dit het beste afweermechanisme is tegen de streken van de corpsballen, die Esperanza iedere vrijdagmiddag bezetten.

Als de grootste hilariteit is weggeëbd doet de donkerharige van het stel, die zijn bruine teint niet heeft opgedaan in de buitenlucht, er een schepje bovenop: ‘En antibacteriële handgel alsjeblieft.’

Ik adem scherp in en zeg, mijn lippen in een getekende glimlach: ‘Koffie komt eraan, voor aftrekken verwijs ik je door naar het toilet. Water, zeep en papier in overvloed.’

Het aanzwellende gejoel achter me negerend loop ik met opgeheven hoofd verder. Achter de bar slaak ik een diepe zucht. En dan te bedenken dat dit pas het topje van de ijsberg is; de rest van het Rotterdamse stu-

dentencorps kan ieder ogenblik binnenvallen. Ik word hier toch echt te oud voor, besluit ik. Terwijl ik de bestelling klaarmaak, verlang ik plotse-ling terug naar mijn cottage in Engeland, mijn heerlijke eigen plekje met weids uitzicht op de glooiende velden van de Yorkshire Dales. Hoe zou het met de familie Campbell zijn? Zouden hun kinderen nog ooit naar mij vragen? Ik knijp mijn ogen verlangend dicht tot mijn telefoon begint te trillen. Mijn ogen schieten open, ik vis mijn iPhone uit mijn broekzak en frons mijn wenkbrauwen. Alweer een appje van Daniëlle? Het is wel raak de laatste weken.

Hoi zus, alles goed? Tijd voor koffie? X Daan

Ik krab aan mijn wang. Koffie? Ze bedoelt waarschijnlijk dat ze even niet alleen wil zijn met de kinderen.

Vlug tik ik een appje terug.

Morgenmiddag halfdrie? X Kaat

Als ik zie dat mijn bericht is afgeleverd, stop ik mijn telefoon terug in mijn broekzak en zet ik de bestelling op een dienblad.

Met een hoofd dat nog altijd niet is ontwaakt, loop ik een uurtje later met twee biertjes richting het terras. In de deuropening stoot mijn hand ergens tegenaan. Een plens bier kwakt over mijn pols.

‘Kijk uit!’ Een diepe mannenstem klinkt geprikkeld.

Mijn wattenhoofd registreert een zwarte adelaar op een wit shirt. Correctie, een zwarte adelaar op een nat wit shirt. Mijn blik gaat omhoog en precies wanneer ik mijn excuses wil aanbieden, schrik ik als ik het gezicht herken. Net op tijd slik ik de woorden ‘sorry Oliver’ in.

Hij wrijft over zijn borstkas alsof ik hem een linkse gaf in plaats van een plens bier en wappert met zijn andere hand. ‘Ik had al gedoucht, maar goed.’

Mijn trillende mondhoek speelt op. ‘Het spijt me. Ik haal een doekje en een glas bier voor je. Of wil je liever iets anders?’

Hij schudt zijn hoofd. ‘Nee, niet nodig. Zo erg is het ook weer niet.’

Nou, dat valt mee. Met een mentale en fysieke toestand als de zijne had ik minstens een snauw verwacht. Ik merk dat ik glimlach, vermoedelijk

om zijn verformfaaide uiterlijk dat nog herinnert aan gisteravond.

‘Ik zal maar niet vragen waarom je lacht.’ Hij werpt een blik op het niet meer zo volle bierglas in mijn hand. ‘Is dit trouwens standaard in deze toko of alleen jouw dingetje? Mannen met bier besprenkelen bij wijze van welkom?’

‘Gisteravond was je anders ook niet vies van bier,’ flap ik eruit en ik zet een stap opzij om twee gasten naar binnen te laten gaan.

Hij knijpt zijn ogen tot spleetjes en houdt een hand voor zijn mond om zijn eigen adem te checken. ‘Stink ik zo erg uit mijn muil?’

‘Nee hoor, Citroentjesfris.’ Ik steek mijn hand op naar de klant die op het bier wacht.

‘Hoe weet je dan dat ik gisteravond aan het bier was?’ vraagt hij, opvallend ad rem voor iemand die theoretisch gezien een kater moet hebben.

‘Ik heb je de hele avond drankjes gebracht, remember?’

‘De hele avond?’ Zijn blik pint zich vast op mij, een wenkbrauw schiet omhoog.

‘Nee, nee, niet de hele avond. Het was niet alsof je dronken was of zo,’ probeer ik de boel te bagatelliseren, maar te zien aan zijn veranderende uitdrukking begint de herinnering aan gisteravond langzaam binnen te druppelen.

‘O... heb ik me erg misdragen?’

‘Nee joh.’ Ik schenk hem een glimlach, vergoelijkend bedoeld tot de herinnering aan zijn imitatie van een kip mijn netvlies vult. Mijn ingehouden lach heb ik niet langer onder controle.

Zijn gezicht betreft een beetje. ‘Het was erg hè. Hoe erg precies op een schaal van één op tien?’

‘Nee joh, het was helemaal niet erg, echt niet.’ Mijn poging hem serieus aan te kijken en vooral niet te denken aan hoe hij lag te pitten op tafel met zijn mond halfopen mislukt compleet. Ik gniffel, maar herstel mezelf direct als ik hem sip zie kijken.

Hij zucht diep. ‘Vertel het me. Wat heb ik gedaan? Hopelijk geen doden of gewonden?’

‘Jij...’ Ik schraap mijn keel. ‘... wilde je wisselgeld doneren aan de kip-

pen. Voor voer. Daarom...’ Ik wijs naar zijn shirt. ‘... hadden we het voor de zekerheid in je jas gestopt.’

‘Kippenvoer...’ Hij legt een hand in zijn nek, van waaruit lichtroze blossen omhoogkruipen richting zijn wangen. ‘Is hier toevallig ergens een grote steen om me onder te verschuilen? Heb ik nog meer van dat soort... och, laat ook maar zitten.’ Hij bijt op zijn lip en kijkt weg. Een zweem droefheid trekt over zijn gezicht.

Au, dat is zielig!

‘Ach joh, het geeft niks. Ik laat mezelf ook regelmatig vollopen en doe dan de raarste dingen.’ Mijn wangen branden.

Verdriet maakt ruimte voor een glinstering in zijn ogen. ‘Misschien kunnen we samen naar de AA gaan? Met z’n tweeën is de drempel minder groot.’ En dan met een gepijnigde blik op zijn horloge: ‘Maar eerlijk gezegd kan ik het popconcert in m’n harses niet veel langer verdragen, dus kun je alsjeblieft voor mij kijken of er een USB-stick is gevonden? Ik denk dat ik hem gisteravond heb laten liggen.’

Ondanks dat zijn vraag niet als verrassing komt, vergeet mijn hart twee tellen te kloppen bij dat woord. Zijn vragende blik verplaatst van mijn gezicht naar mijn hals, alsof hij me ervan verdenkt de stick te hebben ingeslikt om hem te verstoppen. De stick brandt, niet in mijn keel, maar wel in mijn broekzak.

‘Ik ga even voor je kijken, ben zo terug,’ roep ik over mijn schouder als ik wegloop.

Voor de vorm kijk ik achter de bar in bakjes en laatjes, tap twee biertjes voor de gasten die al veel te lang moeten wachten en als ik de bestelling heb uitgeserveerd, loop ik terug naar Oliver.

‘Dit moet ’m zijn. Alsjeblieft.’ Ik geef hem de USB-stick terug. ‘Voortaan beter op je spullen letten, Shakespeare.’ Bij dat laatste woord vreet ik bijna mijn tong op.

Hij trekt een pijnlijke grimas als een vrouw in het voorbijgaan ‘fijne dag nog’ gilt.

‘Bedankt.’ Het komt er een beetje schor uit. ‘Ik ga ervandoor, met de kippen op stok.’